

OCTAVIAN SERGENTU
și
POEZIA GERULUI NOSTRU

Motto:
„Plugarul a venit
Și a arat
Țara lui Abel!...
Să fi fost, oare, Cain?...”

ÎNGERUL NOSTRU

Când a sosit, din Republica Moldova, în Clujul universitar, cu o bursă, tânărul basarabean Octavian Sergentu avea deja în tolba sa poeme întregi, dovedind o remarcabilă asimilare laborioasă, intuitivă, a operelor unor mari creatori de limbaj, români-moldoveni, precum, și iată doar câțiva, dintr-un lung șir, Mihail Codreanu, George Bacovia și Nicolae Labiș. Propensiunea spiritului său creator, spre cunoașterea geometriei (geo)politice a Uniunii Europene, însă și a terorii și prăbușirii unui întins Imperiu al Răsăritului, nu l-a îndepărtat de artă, dimpotrivă: poezia sa a sporit în complexitate, devenind în același timp jurnalist, publicist, autor de articole și eseuri politice, analist-politolog, genuri cu totul prodigioase ale culturii scrise, acestea l-au transformat pe creatorul de poezie Octavian Sergentu într-un **scriitor complet**.

Volumul său de debut **ÎNGERUL NOSTRU** (Casa de Editura DOKIA, 2010, Cluj-Napoca) reprezintă, din tot ceea ce a publicat până azi, prin reviste, o **antologie** esențială a gândirii și concepției unui om, ajuns sub aspre timpuri, în jurul vârstei mitice de 33 de ani – a Mântuitorului Isius Christos: „... Sunt beat după fecioara/ căreia i-am pierdut inelul./ Ea mă așteaptă în pragul unei **traduceri**/ Sau în fața unei **știri**/ La rubrica **pierderi**/ fiindcă aceea **matrimonială**,/ nu mai există! (...)/ Sorbeam din vinul pe care/ L-am abandonat/ Cu mulți ani, în urmă,/ **în Era lui Gorbaciov**./ Și, nemaiostind **vorbe**,/ pe stradă/ Le transmiteam prin mesaje/ De pe **Net**:/ Și ele reclamau să facem dragoste, **on line**,/ Iar nouă ni s-a blocat **tasta**/ De care depindea/ Întreaga noastră viață!...” (**Istorie recentă**)

Milenarist, în sensul terorii și presiunii **cronologiei** evenimentelor, tânărul OCTAVIAN SERGENTU structurează o crudă, ironică și aspră **viziune** nu autoreferențială, cât transmodernă, paradoxală și... **europocentrică**:

„Conflictul istoric/ Dintre autonomiile căptușite în dosul inimii/ Ce nu mai sunt explicite! (...)/ tăiem doar cașcavalul, în felii/ ca pe un contract.../ Și iarăși producem planul anticriză/ Confuz,/ precum covrigul de sare;/ Vine un credit ipotecar/ De la banca cu soluții,/ Care nu pune condiții/ de creare/ a unui nou guvern/ de Uniune Națională!.../ Încărcând știri, pe **itnernet**/ Și oferindu-ne nenumărate calamități/ expuse la televizor,/ Și la radio/ Ne rezervăm greve și proteste/ iubiri interzise/ Și lacrimi!...” (**Manipulare**).

Expresivitatea a devenit **metapoetică**, în cazul lui Octavian Sergentu, scânteind peste fragilitatea, derizoriul, relativitatea existenței, avându-și sursa în „întortocheatul destin (geo) politic al timpurilor”, al sfârșitului de secol: „licăriri de comete” (prevestitoare de rău); „anotimpuri vărgate” (și „înghețate”); „perechi de erori”; „coduri, la altitudini”, „violente și altercații verbale”; „cobitoare **stafii**”; „greieri – dansând în rouă/ descoperindu-și Casa, Masa și Țara...”, „Căci fiecare își vinde haina/ Ca pe propriul suflet,/ fără să mai gândească la **dreapta**,/ Sau la **stânga politică**,/ La imperii, sau la enclave,/ La marele Rock și Folk,/ Uitând și de proximitatea Iadului/ Și a Raiului,/ De literatură și de viață/ Strecurată/ în pașapoartele biometrice/ Cu cifra hidrei/ Ori a Satanei! (...)/ Mișcarea de **Reîntregire**/ a Spiritului/ Trupului și Faptei,/ Ce pot schimba cămășile, de pe noi,/ Dar nu ne pot lua ochii/ Care fug după stele/ și înălțimi/ respirând vocale de mărimea portocalelor!...” (**Jocul Mijatca**).

Talentul cu totul de excepție al poetului OCTAVIAN SERGENTU îl ridică, unduitor, deasupra uscatei și aridei expresivității a eseistului, editorialistului și analistului politic. Intuind gramatica și codurile interioare ale **metaliteraturii**, el concepe o **poezie originală** și proaspătă, la antipodul conceptelor aleatorii și mișcătoare. Și întâlnim foarte rar aceste fenomen, **umiditatea** (și nu **secitatea**) e vegetală, ca infinitele tulpini ale pădurilor tinere, adăstând, verticale, limpiditatea, lumina. Iată o mostră subtilă, discret labișiană, amintindu-ne „**soarele, scurs pe pământ**”, austeritatea și asprimea **tatălui-vânător**, în celebra **Moarte a căprioarei**:

Și îngerii plâng după tine, **tată**,
Ah, cât te iubesc!... Cum te strig!...
Să revii în viața de altădată!...
Și îngerii plâng pentru tine, **tată**,
Ți-au dat aripile, să vrei în paradis,
Când lacrima lor cădea pe față
Și ne întrebau cât mai rămâi de trist?!...
Poate că îngerii noștri respiră
Și ne cântă, din depărtări,
Vechea noastră **inedită idilă**,
Rătăcită, în sens și uitări!...
Poate că îngeri suntem chiar noi,
Care purtăm calvarul sau poama,
Ce zace într-un vechi butoi,
Și are doar mireasmă de toamnă!...

.....
Poate că ei au plecat, în amurg,
Spre alte tărâmurii astrale,
Și ne încălzesc la vreun nou rug
Cu alți **îngeri**, cu alte **icoane**...”.

Acest splendid și laconic poem este **capodopera**, care dă (și) titlul volumului: **ÎNGERUL NOSTRU** (și, fiind la **singular**, ne gândim să-l întrevădem-întrepătrundem pe acela care ocrotește **Patriile: îngerul Mihail**). Rareori întâlnim, la un poet – și este acesta și cazul tânărului OCTAVIAN SERGENTU, **drama** ascunsă cu stoicism, în străfunduri, în adâncimile spiritului, asemenea incandescenței lave a vulcanilor. Fosforescențele expresiei estetice vor năvăli, măcar ele, cândva, la suprafață?... Suferința crudă, tăinuită, seculară, erupe, printre vocabulele versurilor: „Am obosit să tune cerul, înourat, în mine/ Și stelele să se ascundă/ Când vin multe ploii,/ Să te blestem, să te urăsc, cu stângăcie/ Și-apoi să te doresc./ Când **suntem Noi!**...”/ „Am obosit să tot aștept minciuna,/ respirând pe buze,/ Ca zâmbetul și camuflatul tău sărut./ Care strivește mult mai rău, ca labela meduzei;/ Am obosit să fie **slut!**...” (**ÎNGERUL NOSTRU**) Octavian Sergentu are un nume straniu, tranșant și simbolic, ca un **pseudonim**, trimițându-ne spre amintirea altor minunați **vizionari**, ca nume ostășești, din naștere: precum cel al lui Vasile Militaru, dintre războaie, căpitan de lungă cursă al închisorilor comuniste. Poetul își împlinește, ironic-bacovian, „**toate profesiile politice**”, în ciuda „**vremurilor parșive**” și a „**divorțului timpului**”.

„Departă ești și tist e ceasul
Ca telefon-i mut și nici nu sună!...
Parșiva vreme dă impasul,
În inimă e cataclism și e nebună!...
Și nu te întorci, din depărtare,
Să spargi un vis aproape infernal,
Să redevii iluzia din zare;
Și inima, ce bate **la plural!**”

Promisiunea, paradisiacă, este ironică, stingheră și nesigură, fruct al unui viitor incert, palpând și neștiut:

„În părul tău se vor împleti trandafirii
Și luna îți vor aduce-o, din cer,
Când stelele se vor azvârli, în pâlpare,
Frumoasa mea, din amintire,
Revino în viața mea, ți-o cer! (...)
Îți aduci aminte cum, odată,
Îmi vorbeai de sufletul-pereche și de zbor,
Că despărțirea e o erată
Ce n-am înlăturat-o, din calculator.
Și-acum, când totu-i vers și nostalgie
Și norii fîroși și-au făcut turn, în cer,
Frumoasa mea, din amintire,
Ce a fost **dorință**, astăzi este **stingher!**...”

Octavian Sergentu își concentrează poezia, aproape epigramatic-aforistic, căutând **esența** și atunci, **metapoezia** se transformă în **catren**, sau în **haiku**, paradoxale și memorabile metafore, înfruntând perisabilitatea dogmelor și ideologiilor:

„Există cea mai mare **trecere**, în lume,
Când vine vreun ceas al vânzării!...
Vorbesc doar arginții...
Și crucile, de pe **mesele Tăcerii!**

.....
Toamna aceea, prin care o **doină**
Cânta, după ploaie!...
Voievozii alergau după războaie
și minuni,
Meșterii ridicau cetăți
Și o mănăstire, sub soare...
Prin toamna aceea a trecut și Ana,
Care spre Manole **vene!**...”

N-ar fi exclus să întrevădem, cumva unilateral, **Simbolismul politic** al titlului acestui volum, **ÎNGERUL NOSTRU**. Până în 1991, poeți precum Josef Brodvki, Grigore Vieru sau Anatol Ciocanu vorbeau, doar pe șoptite, despre **gerul** din Extremul Răsărit al Imperiului sovietic. Astăzi, ne-amintește Octavian Sergentu, nu mai este de vină frigul acela **imperial**, ci **gerul dinlăuntrul sufletului nostru**. Sunt toate acestea metafore și simboluri incredibile, la un creator tânăr, netrecut (slavă Domnului!) prin vechi politici, ori lagăre de concentrare!

Astfel este și acest scripitor **Haiku**, închinat sfârșitului rănilor și tuturor durerilor:

„**Rănil** au făcut aripi
Și defilează, prin nori,
Caută durerile, toate,
În alte aripi de visători!...

.....
Peste Țări, ape și Mări,
Cu întregul alai de îngeri
Își petrec lacrima-n poveri!...

.....
Rănil tale scriu **poeme**
Care n-au fost citite, cândva,
Umbra le crește **copite de căprioară,**
Ca **suferința să poată umbla!**...

.....
Râuri și mări, în zare,

brazi, plopi, codri, sub cer
Sate, cetăți, oameni, orașe –
În arșiță și în ger!” (**ÎnGER**)

Orașul suferinzilor seculari, sub un sceptru imperial prăbușit, este asemănat de poet cu cetatea, arșița și oamenii NINIVEI a profetului Iona. Iar **neamul** – e Poporul lui Ezekiel, în exilul babilonian:

„Oraș al stingerii și învierii noastre,
Bolnav de-atâtea bocitori,
La porți!...
Desculți să trecem, ca proorocii
Granița!...
Toți, la un loc!...”

Octavian Sergentu ne apare, astfel, în volumul „**ÎnGERUL NOSTRU**”, în egală măsură, un vizionar **politic** și **mitic**, într-o eră în care, iată, **se pot împlini toate profetiile politice**”. Un **vizionar** original, îndrăzneț și paradoxal, de la care ne putem aștepta la importante realizări, în domeniul **Artei și Culturii scrise românești** și europene, de mâine.

Constantin Zărnescu

Cluj-Napoca, anul 2010